

ВАСИЛ ЦОНЕВ

РАЗГОВОР НА ЧАША

chitanka.info

След двадесетгодишна раздяла Пешо, Мишо и Стоян се срещнаха на чаша. Да си поговорят, да споделят мисли и впечатления.

— Аз — каза Пешо, — както знаете, бях най-добрият математик в класа. И, естествено, станах инженер. Трепах се, бълсках се — все големи проекти, все където е трудно, се бутах. Отначало ме хвалеха. „Браво“ и „Ура“ ми викаха. Но стана така, че ме наградиха. И изведнъж нещо засече. Давам проект — мусят се. Давам втори — пак се мусят. Питам ги — какво става? А те мънкат. И накрай ми казаха: „Ти, приятелю наш, си нескромен. Бълскаш се, търчиш, а за какво? За награди. Няма го майстора“. Там била работата, разбирайте ли — защото съм получил награда. А не знаят, че аз бих платил, за да ми разрешат да работя. Обичам си работата бе, какво да правя? Я да пийнем по едно, че ме е яд. Водка има ли?

— Няма — отвърна управителят.

— А аз — каза Мишо, — както навярно си спомняте, бях цар на механиката. Като пипна желязо, часовник ставаше. И, естествено, станах машинен инженер. Работех не по осем, а по осемнадесет часа на ден. Интересно ми беше. Обичах си професията. И започнаха да ме хвалят. На събрания, на заседания. Но не щеш ли, наградиха ме с екскурзия в чужбина. И като се върнах, всичко се обърна наопаки. Искам да остана след работа — не можело. Искам да почовъркам някаква нова машина — търчат, викат началника на цеха. Пак не можело. Защо? И те кипнаха. Кариерист съм бил. На Марс ли искам да ида сега, та като луд се ровя из машините! Не било колегиално и прочие. Да се спукаш просто. А аз, както и ти, бих платил, за да мога да работя... Ама нейсе. Я да пийнем по една ракия!

— Ракия няма — отвърна управителят.

— Че то с мен май че същата работа стана — каза Стоян, — нали бях цар по рисуването. И станах архитект. Отначало ме тупаха по рамото, но като спечелих конкурса за стадион в Адис Абеба...

— Ясно — казаха Пешо и Мишо, — ами дай да пийнем нещо. Вино има ли?

— Няма — отвърна управителят.

Тримата се сепнаха:

— Че каква е тая пивница — ни вино, ни ракия, ни водка.

— Нищо няма — каза управителят.

— Е защо?

— Защото го няма майстора. Бях управител на времето на „Горублянското ханче“. Утрепах се да правя специалитети. От цял свят хора идваха при мен. А заедно с тях и контрольори. А измежду контрольорите се случваха и хора с капаци на очите. И като започнаха актове... Избягах и станах управител на „Шумака“. За пръв път в София, мога да се похваля, започнахме всеки ден да сервираме истински наши български специалитети. Сума ти хора се изтрепаха да идват. А заедно с тях и от същия тип контрольори — не опитвали в живота си вкус на гозба. И актове, разбира се. И тогава реших. Край. Сега съм управител на тази пивница. Няма вино, няма ракия, няма водка. Никой не идва. Не идват и контрольори. И си седя от три години като цар. Ни клиенти влизат. Ни началници. Чета си романчета. Хайде, измитайте се, че съм на най-интересното.

И тримата приятели си отидоха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.